

עטרת שרוב

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמנוא בארה"ק, רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
בנטיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
פרשת נשא

בס"ד, עש"ק פרשת נשא
א' סיון תשע"א - שנה ב' גליון ע"ג

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
8:59	8:23	7:05	9:45	10:07
8:56	8:26	7:20	9:13	9:35
8:04	8:22	7:04	9:35	8:22

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אִזּוֹ אֲשֶׁה בִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל חַטָּאת הָאֲדָם לְמַעַל מַעַל בְּהוֹי"ה וְאֲשַׁמָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא (ה ו).

בשם אהי"ה דיודי"ן ההי"ן אלפי"ן, וכשארם חוטא מסתלקים ממנו הצלמים האלו שהם משמרים לאדם מכל דבר רע עיי"ש. וזהו 'למעל' בגי' צל"ם עם עשרה אותיות של מלוי שם אהי"ה כידוע, 'מעל' עה"א בגי' קמ"ג מילוי של שם אהי"ה באלפי"ן, כי כשארם חטא הוא פוגם בצלם אלקים שלו.

'בהוי"ה' שפוגם בשם הוי"ה, כי ע"י שאדם חוטא הוא מפריד י"ה מו"ה, כמו שרואים אצל עמלק שהוא מרמוז להיצה"ר שאמרו חז"ל (רש"י שמות יז טז) שאין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק כולו. 'ואשמה' בגי' צל"ם במלוי כזה צדי"ק למ"ד מ"ם, וזהו 'ואשמה הנפש' שהוא הצלם אלקים שיש לנפש האדם. 'ההוא' כתוב בוא"ו וקוראים ביו"ד, לרמוז שע"י שחוטא פוגם בו"ה וקוראים ביו"ד שנשאר רק י"ה.

ולכן צריך 'והתודו את חטאתם אשר עשו' לעשות תשובה. 'והשיב את אשמו בראשו' ראשו מרמוז ל', וחמישית מרמוז לה', שצריך להמשיך ולחבר י"ה לו"ה.

'ואם אין איש גאל' היינו כשארם לא יכול לתקן לבדו, אז 'להוי"ה לכהן' צריך לילך לגדולי הדור והוא יורה לו את הדרך איך לתקן כל מה שעיוות. כמו שאמר מרן הבעש"ט זלה"ה (בעש"ט עה"ת עקב אות טו) שתיקון בעלי תשובה העיקר הוא ע"י גדולי הדור שיכולים להעלותו ולקשרו בשורשו, ועי"ז יהיה שלימות התיקון.

(רעוא דרעיון תשס"ו לפ"ק)

וכמו שרואים אצל מחלוקת קרח, שסיבת המחלוקת היתה משום שרצה גדולה לעצמו, כמו שפירש רש"י שם (לקמן טו א) אמר קרח, אחי אבא ארכעה היו שנאמר (שמות ו יח) ובני קהת וגו', עמרם הבכור נטלו שני בניו גדולה, אחד מלך, ואחד כהן גדול, מי ראוי ליטול את השניה, לא אני שאני בן יצהר שהוא שני לעמרם, והוא מנה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם, הריני חולק עליו ומכבטל את דבריו. ועי"ז אמר לו משה 'ואהרן מ"ה הוא כי תלינו עליו' (במדבר טו יא) שאהרן הכהן יש לו את מדת מ"ה, ולכן לו דייקא שייך הגדולה, כמו שפירש רש"י על 'קרב אל המזבח' (ויקרא טז ז), שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה למה אתה בוש, לכך נבחרת.

וממשיך התורה לפרט את גודל הפגם הנגרם ע"י חטאיו 'למעל' בגי' י"פ טו"ב, היינו כמו שכבר ביארנו כמה פעמים, שע"י חטא עה"ד נפגמה בחינת טוב, שנעתרבה טוב ברע, כמו שכתוב 'ותרא האשה כי טוב העץ למאכל' (בראשית ג ו) ועי"ז נפגמה בריאת העולם שכתוב בה בכל יום 'כי טוב', וזה איתא במשנה באבות (פ"ה מ"א) שבעשרה מאמרות נברא העולם, א"כ על כל מאמר הוא בחינת טוב, וזהו אמרו 'למעל' שע"י חטאיו הוא פוגם ומועל בכריאת העולם, ע"י שמערב טוב ברע.

ועוד י"ל שזה מבואר ממרן האריז"ל בשער הכוונות (סוכות דרוש ז) שיש שלשה מיני צלמים לאדם, כנגד שלשה מלויים שיש

הנה הזוה"ק (ח"ג קכב). מפרש כאן הפסוק, וז"ל: ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו' 'האדם' וגו'. תא חזי 'והמה כאדם עברו ברית' (הושע ו ז). אדם עבר על פקודא חד דאורייתא, גרים ליה לגרמיה מיתה, וגרם לכל עלמא, פנים לעילא, פנים לתתא, וההוא חובא תלייא, עד דיקיים קודשא בריך הוא עלמא כמלקדמין, ויתעבר ההוא פגימו מעלמא, הדא הוא דכתיב 'בלע המות לנצח ומחה הוי"ה אלהים דמעה מעל כל פנים' וגו' (ישעיה כה ח). ובגין כך 'כי יעשו מכל חטאת האדם' כתיב 'האדם' אדם קדמאה.

ואפשר לומר כוונת הזוה"ק דהנה כשארם חוטא ח"ו הוא מעורר ג"כ החטא הראשון של אדה"ר, כי הרי שורש של כל החטאים הוא החטא הראשון של אדה"ר, כי הרי מבואר בשער הגלגולים (הקדמה כג) כי כל הנשמות כלם היו כלולים באדה"ר כשחטא. וזהו שאמר הכתוב 'מכל חטאת האדם' רצה לומר שכל החטאות שעושים בני אדם, הכול בא מהחטא של 'האדם' הידוע דא אדה"ר. והתיקון הוא ע"י שמחזיק עצמו בבחינת מ"ה בגי' אד"ם כידוע, כי עיקר התשובה ע"י שמחזיק עצמו במדת ענוה ובשפלות והכנעה, כמ"ש עקב ענוה יראת ה' (משלי כב ד), שע"ז הוא מתקן את כל הפגמים שעשה, כי שורש ועיקר גרמא בנוזקין הוא הגאווה שעל ידה באין לכל החטאים ח"ו, כמ"ש ורם לבבך ושכחת את הוי"ה אלהיך (דברים ח יד).

נְשֵׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם (ד כב).

נאמר על אות ש' מתיבת 'נשא' מעם רביעי שהיא ד'. ולדעתי יש לבאר בס"ד, דהנה בשבוע זו חל תמיד חג השבועות יום קבלת התורה, וזה מרמזת האות ש' מתיבת 'נשא' ר"ת ש'בעת, ואות הד' מרמז על ד' אתון של 'שבעת', והמעם ד' מרמז ג"כ על יום ד' שהוסף משה מדעתו, כדאי' (שבת פז). ולכן ניתנה התורה ביום השביעי, ורצונו של הקב"ה היה מלכתחילה לתיתה ביום הששי, וא"כ באות ש' מרמז ש'שעה ש'ביעי, והנה באות ש' בנימ"ל ראשים וכו' ראשים מספר תו"ר, והיינו ב' שינין הם גי' ת"ר, ועוד ראש הד' הוא בצורת אות ו' הרי תו"ר, לרמז כי יש להם לישראל תו"ר מצות יותר מן בן נח שיש להם רק שב"ע מצות, והנה מבואר בקדמונים דלכן קורין מגילת רות בשבועות, מפני שרות קודם שנתגיירה היתה מחויבת בשבע מצות, ואח"כ נתווסף לה תו"ר מצות אתון רות, והתורה היא נצחית כי בגלות המר אי אפשר לקיים רק ע"ר מצות, ועיקר תו"ר מצות רק בבית המקדש, וזהו 'נשא את ראש בני גרשון' עם ישראל הקדוש שהם מגורשים בגלות משולחן אביהם, וזה נשא רות נג'רשים שילחן א'ביהם.

(פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

דְּבַר אֵל אֶהְרֵן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם (ד כג).

איתא במדרש (תנחומא ויחי פרק ז) מדיכין זכו ישראל לברכת כהנים ממתן תורה ע"כ. ולכאורה מה שייכות ברכת כהנים למתן תורה. ויש לומר דהנה בברכת כהנים נאמר במדרש (במדב"ר יא ה) 'ברכך' בממון ע"כ. ולכאורה מה שייכות ממון לישראל, רק הפירוש כי איתא (תנא"ז פ"ז) דיעקב ועשו חלקו בנחלת שני עולמות, יעקב נמל עוה"ב ועשו עוה"א, א"כ ממון הוא מחלקי עוה"ז ושייך לעשו, א"כ הוה השגת גבול שיעקב יהיה לו ממון, ותרצו המפרשים והובאו דבריהם בבני יששכר (מאמרי חודש ניסן מאמר ג אות יב), כי הרי אחו"ל (שבת פח.) כי הקב"ה התנה תנאי עם שמים וארץ אם יקבלו ישראל את התורה מוטב ואם לאו יחזרו לתוהו ובוהו, א"כ עשו כיון שלא רצה לקבל התורה, א"כ באם שלא יקבלו ישראל את התורה היה הועלם חרב ונחרב, א"כ ישראל באמצעות קבלת התורה הצילו את העולם מחורבן והצילו להם הוה כמו שהצילו משולוליתו של ים ומזומו של נהר שהרי אלו שלו (ב"מ כד.). וזה מרמז המדרש מהיכן זכו ישראל לברכת כהנים, היינו שנאמר בהם 'ברכך' ודרשו חכמו"ל בממו"ן וכו"ל, ולכאורה הוה חלק עשו והוה בכלל השגת גבול, וזה דאמר המדרש 'ממתן תורה' שע"י קבלת התורה שייך הכל לישראל אפילו עוה"ז ג"כ, ואין לעשו ובאי כוחו שייך עוד לעוה"ז ג"כ, וזה דבר נפלא בס"ד.

(פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

דְּבַר אֵל אֶהְרֵן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם (ד כג).

פירש"י ז"ל כמו זכור ושמור. ולכאורה מדוע דוקא מביא רש"י ז"ל זכור ושמור. והנראה לומר דהנה אמרו חכמו"ל (ברכות ז): כל העולם ניוון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת. ולכאורה צריכין להבין את דברי חכמו"ל, מה הם רוצים להשמיענו האם להשמיע לנו שהעולם ניוון בזכותו, או להשמיענו מדת הסתפקותו שצמצם בעצמו ולא רצה להנות מהעולם רק בקב חרובין.

והנה נתבאר אצלינו בספר מיוחד בס"ד דעיקר ברכת האבות היתה 'יש מאין', שכל מה שגדול 'האין' יותר, בא 'היש' ההשפעה, והנה דוד המלך ע"ה מלכותו נמשלה לירח בחינת מקבל כי מלך ר"ת ל'ית מגרמיה כלום, כי הירח כל אורה בא מן השמש כגודע, והנה דוד המלך ע"ה היה מקמין עצמו מתחילתו ועד סופו ולכן היה משפיע שפע לכל ישראל, כי ע"י גודל 'האין' בא גודל 'היש' כדברי חכמו"ל (ברכות ג): האיר השחר נכנסו חכמי ישראל אצלו ואמרו לו עמך ישראל צריכין פרנסה, והוא היה משפיע שפע של ברכת האבות 'יש מאין' למעלה מן המזל, הבא מן השם הו"ה ב"ה מאותו מקום מיניה וביה כדברי הספרים הקדשים.

וזהו הביאור אצל רבי חנינא בן דוסא כל העולם ניוון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובין, שהוא היה בעיני עצמו 'האין' הגדול שאינו ראוי להנות מהעוה"ז יותר, כי היה לבבו הקדוש נשבר בקרבו שהוא 'האין' היותר גדול מכלל ישראל, ע"י"ו בא השפע לישראל ע"י צנור שלו גודל השפעת היש 'יש מאין'.

והנה משה רבינו ע"ה עליו נאמר (במדבר יב ג) 'והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה' שהיה נחשב בעיניו שהוא 'האין' הגדול מכל ישראל, לכן בא על ידי השפעת המן לחם הרוחניות 'יש מאין', במקום גבוה ונשגב מאד השפעתו 'לחם אבירים' (תהלים עח כה), וכדברי חכמו"ל (יומא עה): 'לחם שהמלאכים נהנים בו'.

והנה על שבת קודש מבואר בספרים הק' שהשפעתו היא בחינת 'יש מאין' הבא מן שם הו"ה הנדרש במדרש (ב"ר יא א) עה"פ (משלי י כב) 'ברכת ד' היא תעשיר' זה השפעת שבת קודש. ולכן שבת נקראת זכור ושמור, 'שמור' בחינת נוקבא לית מגרמיה כלום, בחינת מלך שאחו"ל (ע"ז ג) מי שמרח ערבב שבת יאכל בשבת, וצריך להכין כל צרכיו ערבב שבת לשבת, א"כ שבת היא בחינת אי"ן הגדול כמו דוד, ושבת נקראת 'זכור' שהיא משפיע כדברי הוזה"ק (ח"ב פ"ה): כל ברכאין דעילא ותתא ביומא שביעאה תליא, ע"י"ו שבת משפיעה יש מאין מפני גודל האין, ע"י"ו שבת הוא המשפיע הגדול מפני גודל האין.

והנה הכהנים הקדושים לא לקחו חלק בארץ, והם מחזרים בבית הגרנות לקבלת תרומות ומעשרות (מע"ש פ"ה מ"ד). והם בחינת אי"ן הגדול שאין להם מגרמם כלום כמו המלך, ורק ממה שכלל ישראל מחזיקים אותם, והם עוסקים בתורה ובעבודת המקדש, א"כ לכאורה יאמר ישראל, וכי הכהנים העניים ואביונים הם מברכין את ישראל בכל הברכות היוצאים מברכת כהנים, ולזה מתרין ומרמזו ברוח קדשו 'אמור להם' כמו 'זכור ושמור', ראייה נפלאה, שרק הכהנים יוכלו לברך את ישראל מפני שהם 'האין' הגדול ולכן יוכל לבא הברכה 'יש מאין', וראייה לזה מן שבת קודש 'זכור ושמור' אף ששבת היא בחינת 'אין' שאין לו כלום שצריכין להכין הכל מערב שבת, אעפ"כ שבת היא בחינת 'זכור' כי כל ברכאין דעילא ותתא ביומא שביעאה תליא, וכמו כן הכהנים הם יכולין לברך ורק הם כהנ"ל.

וזה שפיר אמר המדרש (תנחומא ויחי פרק ז) מדיכין זכו ישראל לברכת כהנים (היינו בחינת יש מאין) ממתן תורה ע"כ. היינו כי כמו יששכר העוסק בתורה לית לו מגרמיה כלום בחינת שמור, שזבולון אחיו נותן לתוך פיו של יששכר, ויששכר אחיו בחינת שמור' וכו"ר ומשפיע לזבולון כל השפעתו, כי תלמיד חכם בחינת שבת, כמו כן הכהנים אשר יושבים באהלה של תורה ועם ישראל הקדושים מחזיקים אותם וכל ההשפעה בא על ידם בחינת זכור' וכנאמר (במדבר ה י) 'איש אשר יתן לכהן לו יהיה' ופירש"י ז"ל ממון הרבה. ע"י השפעת הכהנים. וזה מה שאמר המדרש, מהיכן זכו ישראל לברכת כהנים יש מאין ע"י הכהנים ממתן תורה, והוא דבר נפלא בס"ד.

(פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא)

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

דין תקוני התפילין ודין הרצועות. סימן לג

- ג. הדל"ת [של קשר של ראש] יעשה כמו שאנחנו הולכים, ואין צריך לדקדק בדקדוקים על זה^א:
ד. שחרות הרצועות בעינן לשמה ואם לאו פסול^ב:
ה. כשניפסק הרצועה אחר שיעור, [בשל ראש] ימנית

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

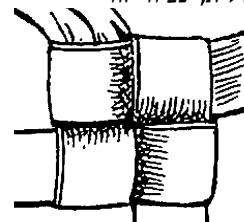
משא"כ בבתיים ע"ש.

ג. כ"כ הרמב"ם (תפילין פ"ג הל"ב י"ט) - אורך רצועה של ראש כדי שתקיף את הראש ויקשור ממנה הקשר ותמתח שתי הרצועות מכאן ומכאן עד שיגיעו לטבור או למעלה ממנו מעט, ואורך רצועה של יד כדי שתקיף את הזרוע ויקשור ממנה הקשר ותמתח רצועה אחת על אצבע אמצעית ויכרוך ממנה על אצבעו שלש כריכות ויקשור. רצועה שנפסקה אין קושרין אותה ואין תופרין אותה אלא מוציאה וגוזה ועושין אחרת ושיורי הרצועה פסולין עד שיהא ארכה ורחבה כשיעור או יתר עליו. וכ"כ בספר התרומה (בסדר הנחתן ד"ה תניא תפילין), וכ"כ הט"ז (סק"ו) ובשו"ע הרב (ס"ו), ועיין בב"י ובשו"ע (ס"ה) ובדרכי משה (סק"ד) דעת החולקים בזה.

ד. בתוך השיעור יש מחלוקת אם מותר בחוטין, דעת רבינו ירוחם (נתיב יט ח"ד) ותרומת הדשן (סימן מז) דדוקא בגידין, עיין במ"א (סק"ח) שכן דעת הב"י מדסתם, ודעת הארחות חיים (מובא בב"י) והא"ר (סק"ט) דמותר אפילו בחוטין. אמנם לאחר השיעור כתבו האחרונים שמותר בחוטין, ועיין בביאה"ל (ד"ה אם ובסוף ד"ה אין) דלכתחילה טוב שיתפור אותו המקום בגידין ע"ש.

ה. כתב המחצית השקל (סק"ח) דצריך אחר התפירה מתחלה למתוח ביושר הרצועה השלימה עד האצבע, ואח"כ יחזור עם הרצועה הנקשר למטה, ויכרוך הזרוע כמנהג, דעד האצבע צריך להיות בלא קשירה, וע"ז כתב רבינו 'ויכול ליכרוך כסדר'. וכן הביאה"ל (ד"ה אם) הביא דברי המחצה"ש וכתב עליו וז"ל: בספר שנות חיים להגאון מהר"ש קלוגר כתב דאין העולם נוהגין כדבריו והדין עמהם ע"ש, גם בתשובת מהר"ם מרוטנבורג אחרונים בסימן ד' השיג עליו דעיקר קפידא על השיעור שתשאר כ"כ כדי למתוח ולכרוך, ואף דלאחר הכריכה סביב הזרוע נשאר הקשירה למעלה מהאצבע לא חיישנו, אך זאת נסתפק דלא יהיה הקשירה על האצבע גופא כיון שגם שם שייך קשירה, ע"ש באריכות.

א. כוונת רבינו לקשר המרובע הפשוט והוא הנקרא בפוסקים קשר כמין דל"ת, כצויר זה

כמו שהביא הב"י (סימן לב סעיף נב) בשם השימושא רבא ורב האי גאון ובעל העיטור ורש"י והרא"ש, שכתבו לעשות קשר כמין דל"ת, וכתבו אופן עשייתו והוא הקשר המרובע הפשוט. וכדכתב רבינו ב זוהר חי (ח"ב תטז). וז"ל: ולכן צורת הקשר ד' דהיינו כשאדם עומד למזרח, אזי רצועה אחת למערב ואחת לצפון, וזהו צורת ד', ואל תשיגה בדברי הבל להיות דל"ת כעין מ"ם אשר בדאו זולתינו מלבו, ע"ש. דברי רבינו תואם את דברי רש"י בצורת הדל"ת, וז"ל רש"י (שבת סב. ד"ה התם) - והדל"ת והי"ד עשויין בקשר שקושר הרצועה אחת לצפון ואחת למזרח כמין דל"ת. והרש"ש הגיה שם ברש"י למערב תחת למזרח, והוא כדברי רבינו. ומ"ש רבינו 'ואל תשיגה בדברי הבל להיות דל"ת כעין מ"ם אשר בדאו זולתינו מלבו', כוונתו לקשר הגדול שכתב מהר"ם דילונזאנו בהגהתו בפע"ח (שער התפילין פ"ה) שהוא קשר כמין מ"ם שתומה עם חלל באמצע.

ועוד אפ"ל דעפ"י הסוד בעינן שיתהפך הרצועות בקשר דהיינו מה שהיה תחלה בימין שיהיה בשמאל וכן להיפך, כמ"ש הרנ"ש ז"ל בהגהתו בפע"ח (שער התפילין פ"ב) - לכן אחר שנעשה הקשר בתיקונה, נתהפכו הרצועות, ומה שהיה תחלה בימין, משתלשל ויורד בשמאל. ומה שהיה בשמאל, יורד בימין. וכ"כ הרש"ש ז"ל בהגהתו בע"ח (שער הנסירה פ"ט), וזה רק בקשר המרובע הפשוט.

ב. שו"ע ס"ד - טוב שישחירם ישראל לשמן, ולא א"י. הגה - ומיהו בדיעבד כשר אם השחיר עור הבתים, אבל הרצועות אפילו בדיעבד פסול. והטעם כתב המג"א (סק"ד) והט"ז (סק"ה) משום דרצועות הוה הלכה למשה מסיני שיהיו שחורות אם כן צריך שיעבדם וישחירם לשמן

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתֵם (ד כב).

היכן שאת עובדת, תבקשי ממנו חופש לשבועיים, ותיסעי לעיר מיאמי תתאכסני במלון וולדמן, ושם א"ה תמצאי את זיווגך הראוי לך. הם השתוממו לשמוע את הדברים הברורים של רבינו, אך היא עשתה ככל הדברים שרבינו אמר לה. ונסעה למיאמי, והתאכסנה במלון וולדמן, והכתה לישועתה. ושם היה בחור ירא שמים ומדקדק במצוות, שכל רגע פנוי היה לומד חק לישראל ומשניות. יהודים שהיו שם שידכו ביניהם, וכעבור כמה שבועות הם נישאו, והקימו בית נאמן בישראל, ונולד להם בן יחיד.

פעם כשפגש הבעל את אחד מצאצאי רבינו, אמר: דבר זה נפלא מבינתי להבין, מהיכן ידע רבינו שאני נמצא במיאמי.

שלשלת הקודש

לאחד מחסידי רבינו רבי חיים יעקב מקאמרנא זי"ע, היה אחות מבוגרת כבת ארבעים, שלא מצאה את זיווגה הנכון. וכמה פעמים ביקשו את ברכת רבינו שיברך אותה בזיווג הגון, ורבינו בירכם, והישועה עדיין לא הגיעה. עד שפעם אחת הגיעו אל רבינו וביקשו מאוד מרבינו שיברכם והתחילו לבכות, ואמרו: רבי הבטחת כבר כל כך הרבה פעמים, כעת לא נלך מכאן עד שרבינו יבטיח שתמצא את זיווגה הנכון. רבינו ענה להם, מה הנכם רוצים ממני, איך אני יכול להבטיח לכם, לברך אני יכול, להתפלל אני יכול, אך לא להבטיח. אמרו לרבינו: הרי צדיק גוזר והקב"ה מקיים, שהרבי יגזור וכך יהיה. אמר להם רבינו: וכי אני צדיק. אך הם נשארנו בשלהם ולא יצאו מביתו ובכו מאוד מאוד על ישועתם שתבוא.

כיון שראה רבינו שבכך לא יוכל לדרחותם, אמר לה רבינו: תלכי לבעה"ב

תקומת שלשלת הזהב ממלכת הקודש של רבותינו הקדושים מקאמרנא, אחרי החורבן הגדולה חורבן יהדות אירופה, ותקומת שלשלת הזהב ממלכת הקודש בפלטרין של מלך עיר הקודש ירושלים תובב"א.

לרגל יומא דהילולא קדישא של מקומם ומיסד בית קאמרנא אחרי המלחמה הנוראה

רבינו הגאון הקדוש רבי חיים יעקב בן רבינו הגאון הקדוש רבי אברהם מרדכי מקאמרנא זי"ע"א

ה' סיון - מלכות שבמלכות - תשכ"ט

וצדתו לבני בנים

בימי הרג ואבדון, כאשר המוני בית ישראל העלו על מוקדה על ידי הצוררים ימ"ש, ובתוכם עדת חסידי קאמרנא, אשר צעדו עלי שור על דרך המסורה לנו מרבתינו הקדושים. מילט הקב"ה ברוב רחמיו וחסידי בהשגחה פרטית ומופלא, נצר יחיד לשלשת הקודש, ה"ה רבינו הגאון הקדוש רבי חיים יעקב מקאמרנא זי"ע"א. אשר בעת שנכנס בביתו של אברהם אבינו ע"ה, על ברכי זקינו רבינו הגאון הקדוש רבי בית הזהר רבי אליעזר צבי מקאמרנא זי"ע"א בעל ה'דמשק אליעזר', בכה הרך הנימול בכיות גדולות בלי הפסק, הפטיר עליו זקינו: **יודע אני למה הרך הנימול אינו מפסיק לבכות, שבימיו עתידים לבוא זמנים קשים על עם בני ישראל**, אבל הפטיר עליו זקינו הקדוש: **אני אתן לך יד, ואעמוד לימינך ותעבור כל הזמנים הקשים**. וכן מסופר שבהיותו ילד קט כבן ארבע שנים, ושיחק עם עוד כמה מצאצאי זקינו בחצר הקודש בקאמרנא, יצא זקינו הקדוש מביתו, והראה באצבעו על רבינו שעמד בתוך שאר הילדים, ואמר לו: **אתה תמשיך את שלשלת הקודש, וממך עתידים לצאת דורות שיאירו את שלהבת הקודש**. ותקיימו ברכת זקינו הקדוש, ורק רבינו נשאר נצר יחיד לשלשת הקודש, להחיות עם רב, וכל השאר נהרגו רח"ל על קידוש השם הי"ד.

ואכן הבטחת וברכת רבינו הדמשק אליעזר עמדה לו על כל צעד ושעל, וראו ממש איך שזכות אבותיו מיסעתו להינצל הוא וכל משפחתו בכל זמני המלחמה. הן בימי מלחמת העולם הראשונה כשנמלט מהתייבבות לצבא, וניצל בניסי ניסים עד שהגיע לעיר אונוואר, והן בעת מלחמת העולם השנייה כפי אשר יסופר להלן.

נס ההצלה

בעיר אונוואר שבצ'כוסלובקיה מקום שבתו של רבינו מימי מלחמת העולם הראשונה, היה אחד מחסידי ותלמידי רבינו שהיה לו בנין גדול שרצה להשכירו, והקונסול של מדינת פולין רצה לשכור הבניין ההוא, אך מפני שלא היה יכול לדבר בשפת המדינה ההוא היו צריכים למלץ שיתרגם הדו"ד מפולנית לשפת המדינה, והציע החסיד הני"ל לפני רבינו: שהיות והוא בא ממדינת פולין ומכיר את שפת שני המדינות אם יכול לעזור לו שיהיה הוא המלץ בינו לבין הקונסול. מאת ה' היתה זאת שיבקש החסיד הבקשה הני"ל, והלך רבינו עמו לבית הקונסול, רבינו דיבר ג"כ עם הקונסול בעניינים שונים בענייני העולם, וראש הקונסול בראותו שעומד לפניו חכימי דיהודאי, וכן דמותו ותוארו והדרת פניו של רבינו עשה עליו רושם גדול, ומאז נתיידד רבינו עם הקונסול, והיו רבות משוחחים ומתייעצים ביחד בידידות. באחד הימים אמר לו רבינו: מרגיש אני שעננים שחורים עתידים לבוא על היהודים במדינת אירופה, ומי יודע מה יולד יום, ורצוני לברוח אל ארץ מבטחים. הפטיר לו הקונסול: כבר הרגשתי מזמן שיש לך חוש ריח טוב, ולהבין דבר מתוך דבר, ומוכן ומזומן אני מעתה לעזור לך, ע"י שאשלח עמך מכתב אל הקונסול של ארה"ב בעיר פראג הבירה, והוא ישיג לך אשרת מעבר למדינת

ארה"ב. מיד שם רבינו פעמיו אל העיר פראג הבירה אל הקונסול שם, כשהגיע שם ראה שיש תור ארוך של כמה מאות אנשים להיכנס אל הקונסול, ואך רבינו שכנס הראה שיש לו מכתב מהקונסול של פולין, מיד נפתחו לו כל השערים ונכנס בחדרי חדרים עד חדר הקונסול, וכשנכנס רבינו אל החדר וראה ראש הקונסול מראה פניו וזיו הדרת כבודו של רבינו, קירבו וכבדו עד למאוד, והרגיש רבינו שהוא שעת רצון ושעת הכושר, וביקש מהקונסול שיתן לו אשרת כניסה לארה"ב. ראש הקונסול הציע לפני רבינו שישג בקשה שברצונו ללמוד בארה"ב למשך ששה חדשים, וכן עשה רבינו, וקיבל אשרת כניסה לארה"ב, כשנפרד רבינו מכל משפחתו בכו מאוד איך אתה משאיר אותנו לבד ללא משען, הבטיח להם רבינו: אעשה כל יכולתי להציל אתכם, וידע אני שזכות אבותי מיסעתי בכל צעד ושעל, ונסע בגפו לגולת ארה"ב.

ארה"ב

בסוף שנת תרצ"ז, הגיע רבינו לארה"ב, חסידי ואנשי מעשה אשר עוד הסתופפו בצל רבותינו הקדושים ה'היכל הברכה' וה'דמשק אליעזר' ובניו הקדושים, נתדבקו ברבינו. ובאיטס סיד שבברוקלין הקים רבינו בית מדרשו, שנהפכה לתלפיות לכל דורש ומבקש יתן ופינה להידבק בצל תורת רבותינו הקדושים, ובפרט כשהגיע השמועה על הסתלקותו של אבי רבינו הגאון הקדוש רבי אברהם מרדכי זי"ע"א, בא' דראש חודש כסלו תש"ב, נתעטר רבינו בכתר ההנהגה להמשיך אש שלהבת הקודש, ולהכריז לכל באי עולם שבית קאמרנא חי וקיים ויעמוד עד ביאת הגואל, ושום אומה וצורר בעולם לא יכבה את גחלת הקודש, אף טרח ועשה אונייים לתורתם להפיץ את ספריהם הקדושים בקרב שלומי אמוני ישראל על פני תבל.

בשבתו בארה"ב דאג להשיג לכל ילדיו אשורי כניסה לארה"ב כפי אשר הבטיח להם, ובאנייה האחרונה שהפליגה מצרפת לארה"ב לפני המלחמה, הפליגו בני משפחת רבינו אליו. אך לא אמר ד', כאשר ידע שנשאר בגולת אירופה בנו הגדול העתיד להמשיך שלשת הקודש, ה"ה רבינו הגאון הקדוש רבי שלום מקאמרנא זי"ע"א, ועמו אחיו הרח"ק רבי מנחם מאנשי זי"ע"א, פעל רבות להשיג עבורם גם דרך להימלט, ודרך היחידה להצילם היה שיפליגו באוניית מעפילים לארץ הקודש, והדבר עלה ממון רב, ולא היה בידי רבינו להשיג הממון, עלה בדעתו שיאמר שהוא עושה מעמד סיום כתיבת ספר תורה וע"י כך יבואו הרבה אנשים לביתו ובתוכו נגידיים, וידרוש לפניהם גודל מעלת מצות הצלת נפש מישראל, וכך הצליח להשיג הממון הרב סכום עתק שהיה צריך בשביל הצלת בניו, ושלח הממון לבנו הגדול רבינו שלום מקאמרנא זי"ע"א ולאחיו להציל את עצמם, וכך ניצל רבינו הגאון הקדוש רבי שלום זי"ע"א, והגיע לארץ הקודש אחרי עשרים חודשי הפלגה, ועוד שאר ייסורים כמאמר הז"ל ארץ ישראל נקנית בייסורים.

ארץ הקודש

ברם תיכף מראשית הדרך היו עיניו וליבו תמיד לארץ הקודש, ארץ השכינה הקדושה, הארץ אשר רבינו רבי אליעזר צבי מקאמרנא זי"ע"א הזריע השרשים, ושלח

לשם תלמידים ואנשי מעשה להקים בית מדרש לתורה ותפילה בעיר הקודש צפת. אחר חג המצות שנת תשכ"ב, נתבשרה ארץ הקודש צהלי רוני יושבת ציון, כי איזה רבינו למושב לו בעיר הקודש והמקדש ירושלים תובב"א. ביום בואו של רבינו לארץ הקודש, יצאו זקני וחסידי בית קאמרנא ואנ"ש בראשות בנו הגדול רבינו הגאון הקדוש רבי שלום מקאמרנא זי"ע"א, שהיה דר כבר בירושלים ע"ה"ק, לקבל פניו בשדה התעופה בלוד. וכשראו פני קדשו של רבינו ופסיעותיו דורכות על אדמת ארץ הקודש, זלגו עיניהם דמעות משמחה זה היום קוינו לו. משדה התעופה נסעו לעיר הקודש ירושלים, ונכנס רבינו לקבל שלום מאת כ"ק אדמו"ר בעל הבית ישראל מגור זצ"ל, רבינו אמר לו פלפל ארוך בדברי רבותינו הקדושים, ושוחחו ביניהם זמן ארוך ונפרדו לשלום. לכבוד יום השבת קודש באו לפני רבינו גבאי בית המדרש אוהל שמואל חסידים בשכונת בתי וורשא, בראשות רב בית המדרש מחותנו של רבינו [חותן רבינו רבי שלום] הראב"ד הגאון הצדיק רבי ישראל יצחק הלוי רייזעמאן זצוק"ל, שיבאו להתפלל ולערוך את שולחנו הטהור אשר לפני ה' בהיכל בית המדרש. השמועה על שבתו של רבינו על שבת קודש בעיר הקודש התפשטה כאש קוצים בכל ירושלים, ואלפים מתושבי ירושלים באו לשמוע אל הרנה ואל התפילה, קולו הגדול חוצב להבות אש, כשכיבד רבינו את ה' מגרונו, ובעת שהשמיע את תורותיו בפלפולי דאורייתא.

בביקורו בירושלים קנו לו דירה ובית מדרש לתורה ולתפילה, ולאחר כשבעים חזר רבינו לארה"ב לארוז את חפציו ולקבוע משכנו בירושלים עיר הקודש, אחר חג הסוכות תשכ"ג חזר רבינו לעיר הקודש ירושלים, חסידיים ואנשי מעשה אשר הסתופפו עוד בצל רבותינו הקדושים, דבקו בו, וביתו היה פתוח לרוחה לכל דורש ומבקש ה', לכל דורש ומבקש תורת רבותינו הקדושים.

לימים הקים רבינו את הישיבה הקדושה 'היכל הברכה' ודמשק אליעזר' לאברכים הממיתים עצמם באוהלה של תורה, כשבראשות הישיבה העמיד לראש הישיבה נכדו הגדול כ"ק מרן עט"ר אדמו"ר שליט"א, הישיבה הקדושה אשר עמדה שנים רבות, זכתה להעמיד לגיונות של מלך תלמידי חכמים מופלגים.

לא ימושו מפיד ומפי זרעך

לאחר הסתלקותו של רבינו, כשעברה שרביט ההנהגה לידי בנו הגדול רבינו הגאון הקדוש רבי שלום מקאמרנא זי"ע"א, כשעוד לפני בוא אביו לעיר הקודש העמיד כבר חבורת אברכים שנתדבקו בתורת רבותינו הקדושים, המשיך את הפרחת והרחבת גבולי הקדושה, ולאחר הסתלקותו ביום י"ג תשרי תשנ"ח, שעברה שרביט ההנהגה לידי בנו הגדול כ"ק מרן עט"ר אדמו"ר שליט"א, אותו הגרעין הציץ ציץ ויגמול שקדים, וצומחים אילנות נפלאים ונחמדים נושאי פירות, תלמידים וחסידיים ההולכים ודבקים בתורת ועבודה על דרך רבותינו הקדושים עד ביאת ינון. ונתקיימה הבטחת רבינו הגאון הקדוש איש האלוקים

רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע"א בעל הייכל הברכה: **פון מיר וועט בלייבען השלשלת ביז משיח וועט קומען.**